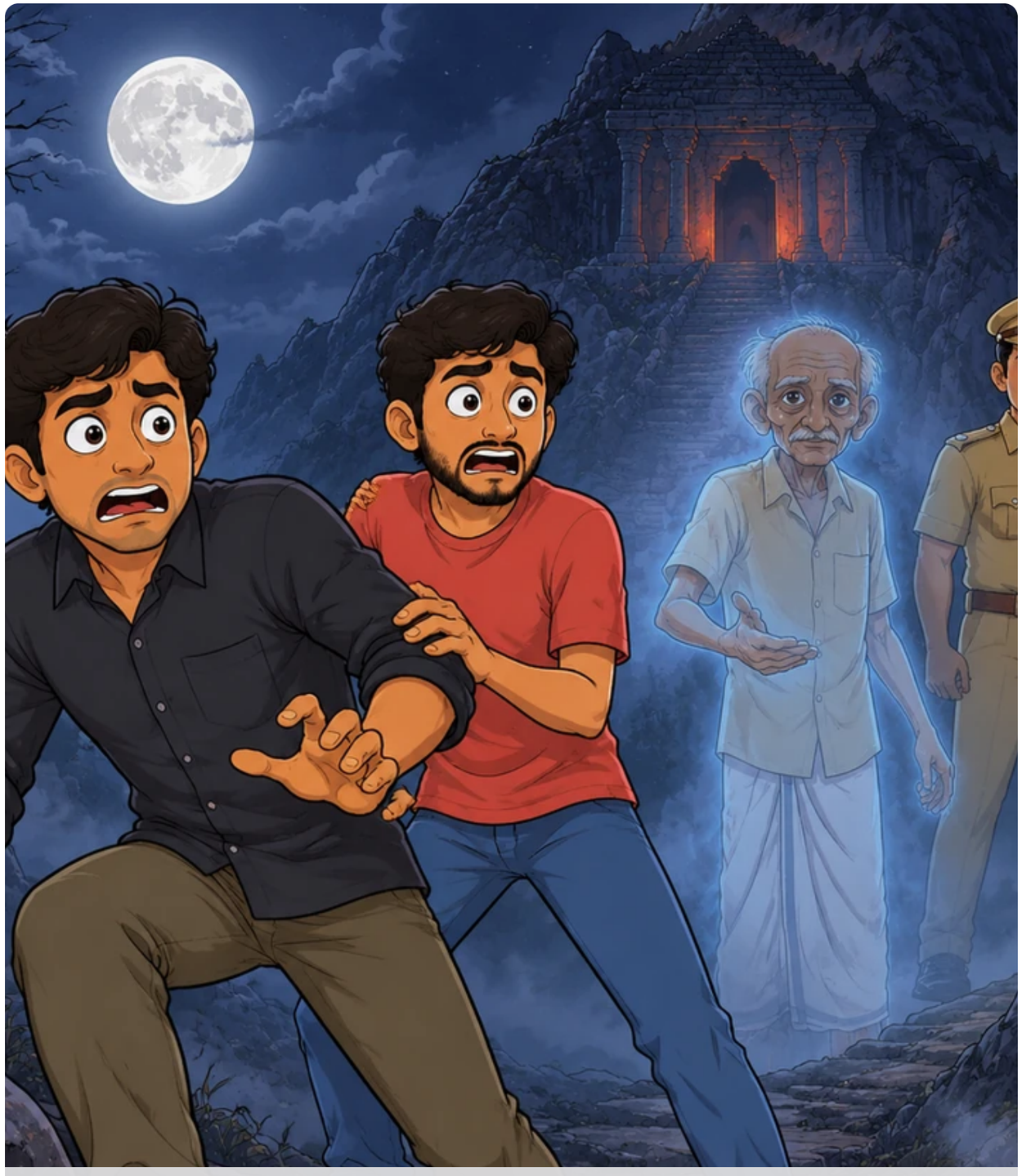
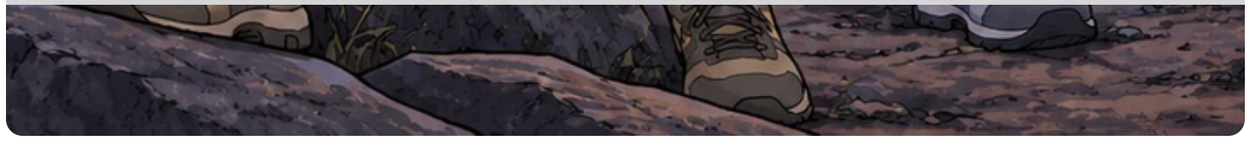

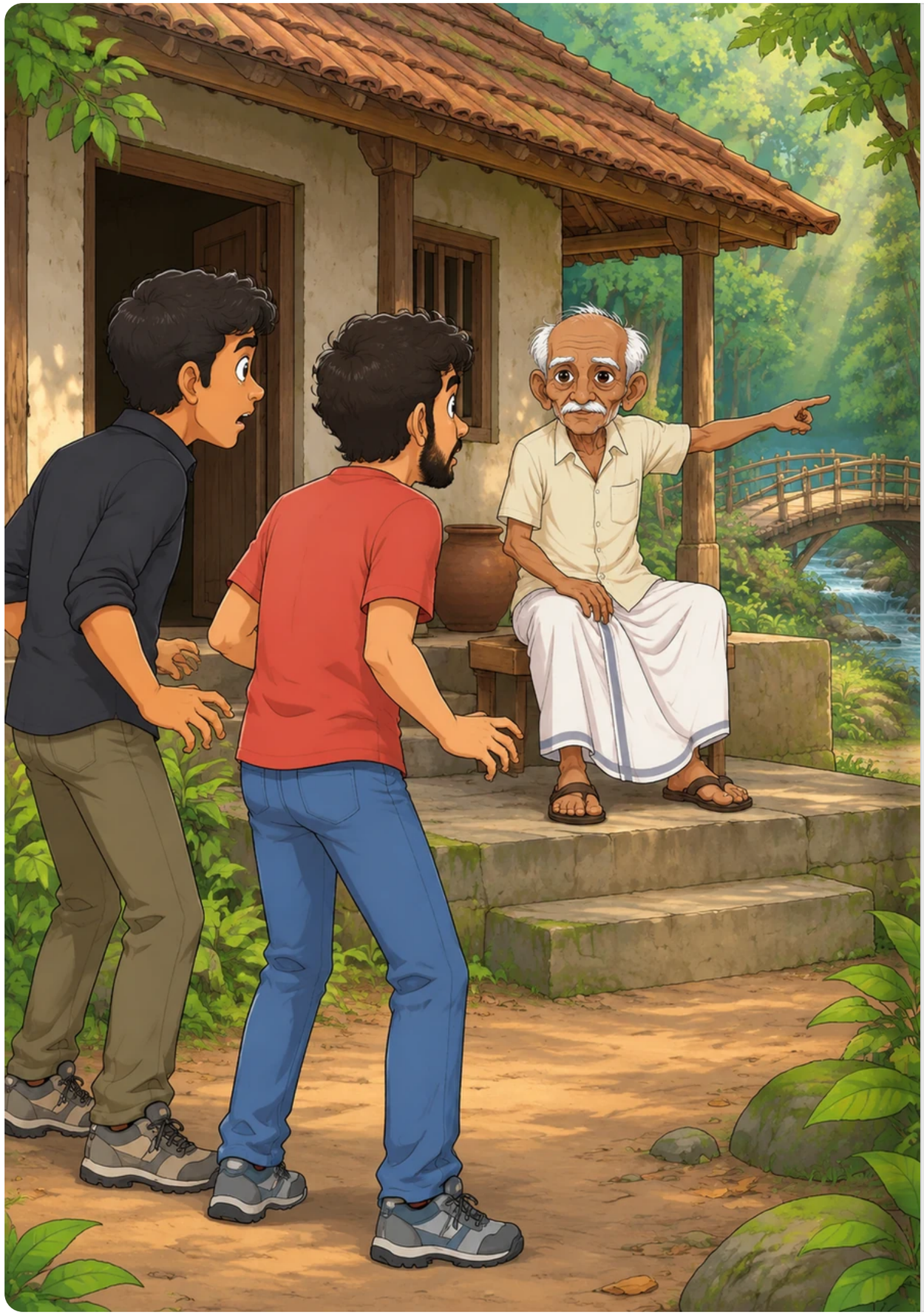
ശാപമല

Emy Johny

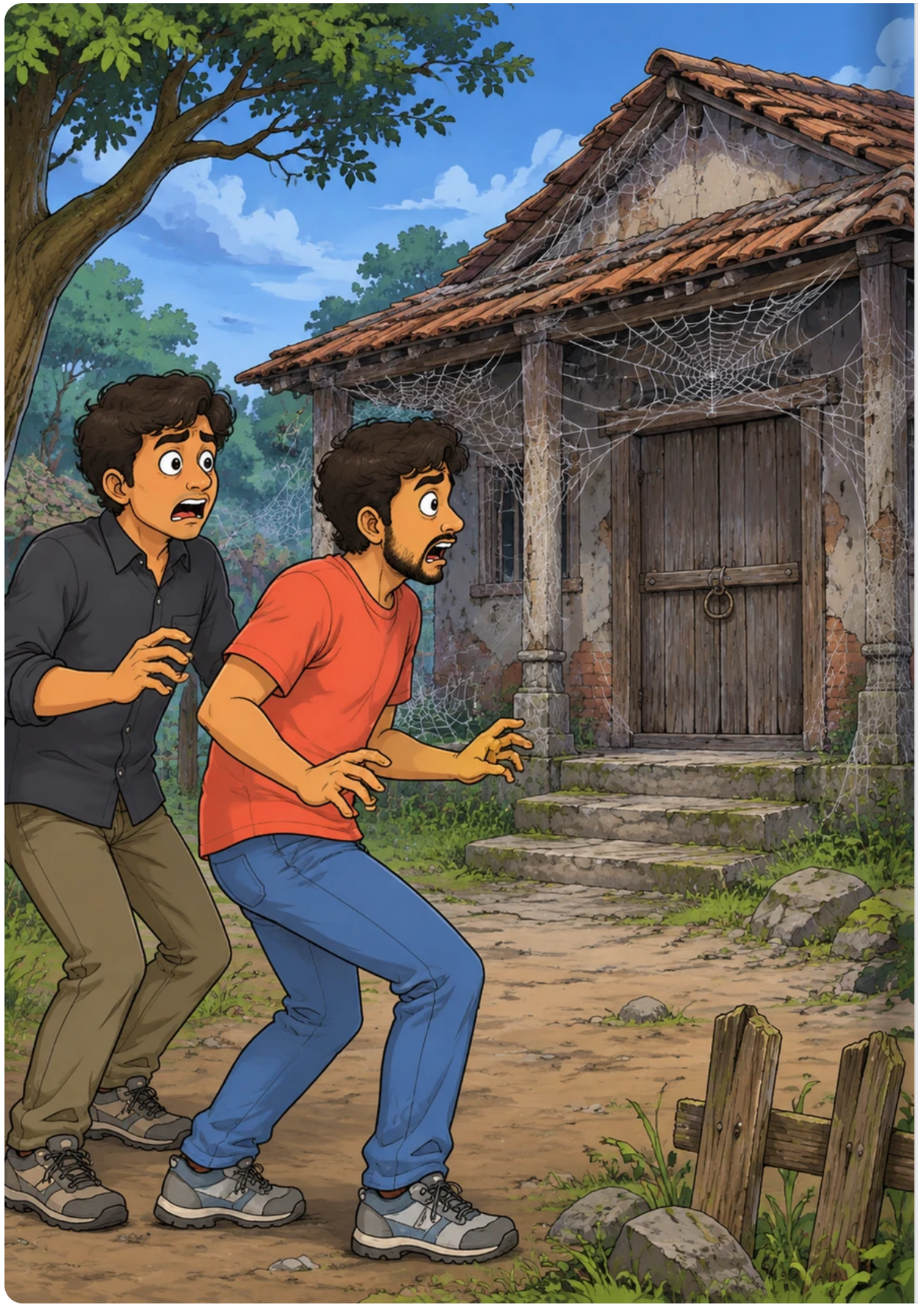

രാത്രി പതിനൊന്ന് മണിയോടെ അരുണും അവന്റെ സുഹൃത്ത് കിരണും വിജനമായ ശാപമലയിൽ വഴിതെറ്റി എത്തി. ചുറ്റും കനത്ത ഇരുട്ടും മരങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ ആരോ നടക്കുന്നതുപോലുള്ള വിചിത്ര ശബ്ദങ്ങളും അവരിൽ ഭയം നിറച്ചു. തിരികെ പോകാനുള്ള വഴികൾ അടഞ്ഞതോടെ ഭയന്നുപോയ ഇരുവരും മുന്നോട്ട് നടക്കാൻ തുടങ്ങി.

കുറച്ചുദൂരം നടന്നപ്പോൾ കാടിനുള്ളിൽ ഒറ്റപ്പെട്ട ഒരു പഴയ വീട് അവരുടെ കണ്ണിൽപ്പെട്ടു. വീടിന്റെ ഉമ്മറത്ത് പ്രായമായ രാമൻകുട്ടി എന്ന അപ്പൂപ്പൻ ശാന്തനായി ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. രക്ഷപ്പെടാനുള്ള വഴി ചോദിച്ച അവരോട്, നേരെ പോയി പാലം കടന്ന് വലത്തോട്ട് തിരിഞ്ഞാൽ നാട്ടിലെത്താമെന്ന് അപ്പൂപ്പൻ പറഞ്ഞു.

അപ്പൂപ്പനോട് നന്ദി പറഞ്ഞ് ഏറെ നേരം നടന്നിട്ടും അവർ ആദ്യം വഴിതെറ്റി എത്തിയ അതേ സ്ഥലത്തുതന്നെ വീണ്ടും തിരിച്ചെത്തി. പരിഭ്രാന്തരായി അപ്പൂപ്പന്റെ വീട്ടിലേക്ക് ഓടിയെത്തിയ അവർക്ക് അവിടെ ആരെയും കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വീടിന്റെ വാതിൽ അടഞ്ഞുകിടക്കുകയും ചുമരുകൾ മുഴുവൻ മാറാല പിടിച്ച് വർഷങ്ങളായി ആരും താമസിക്കാത്തതുപോലെ കാണപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

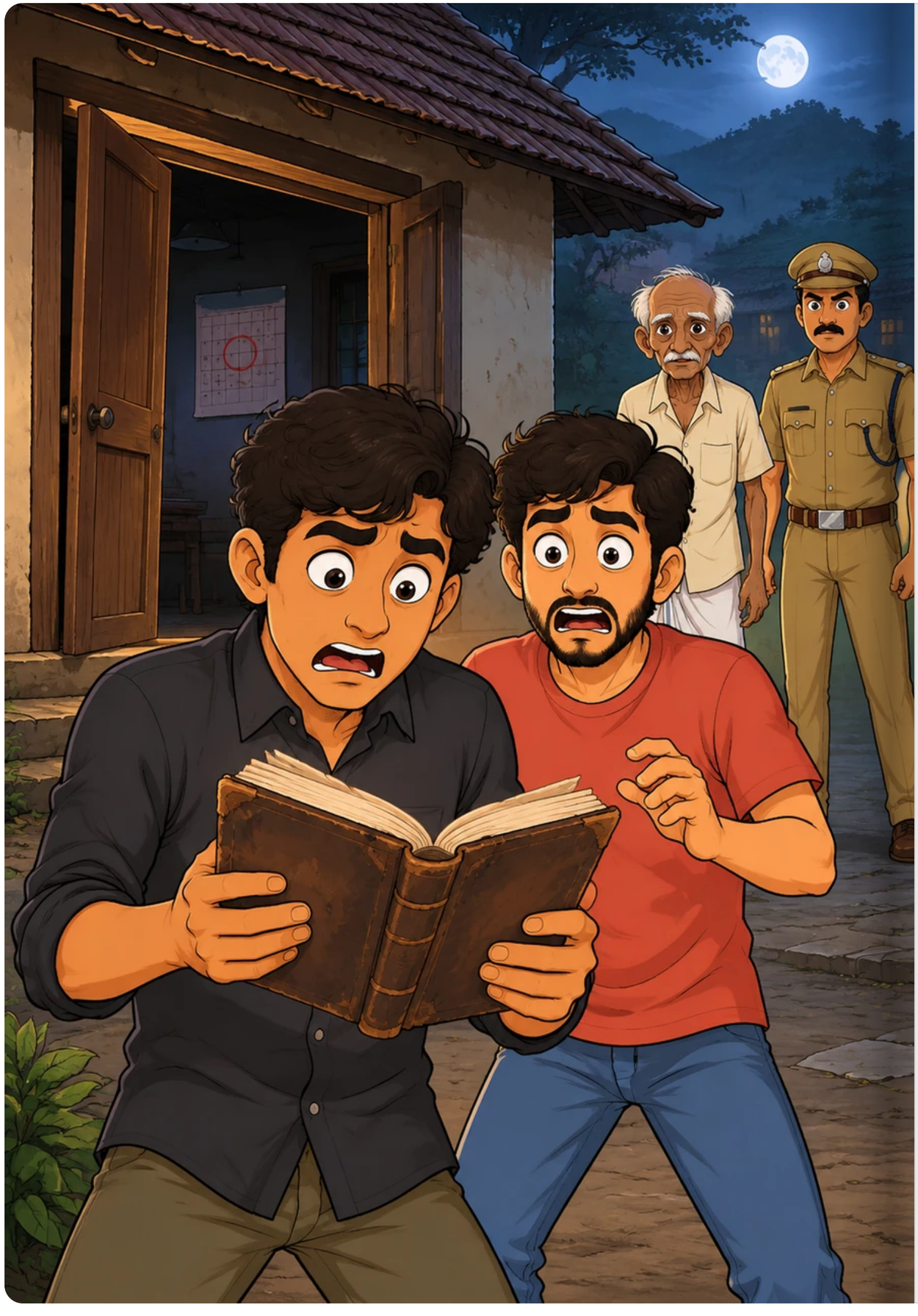

ഉമ്മറത്തെ ചുമരിൽ തൂക്കിയിട്ടിരുന്ന ഒരു പഴയ ഫോട്ടോ കണ്ട് അരുണും കിരണും ഞെട്ടിത്തരിച്ചുപോയി.

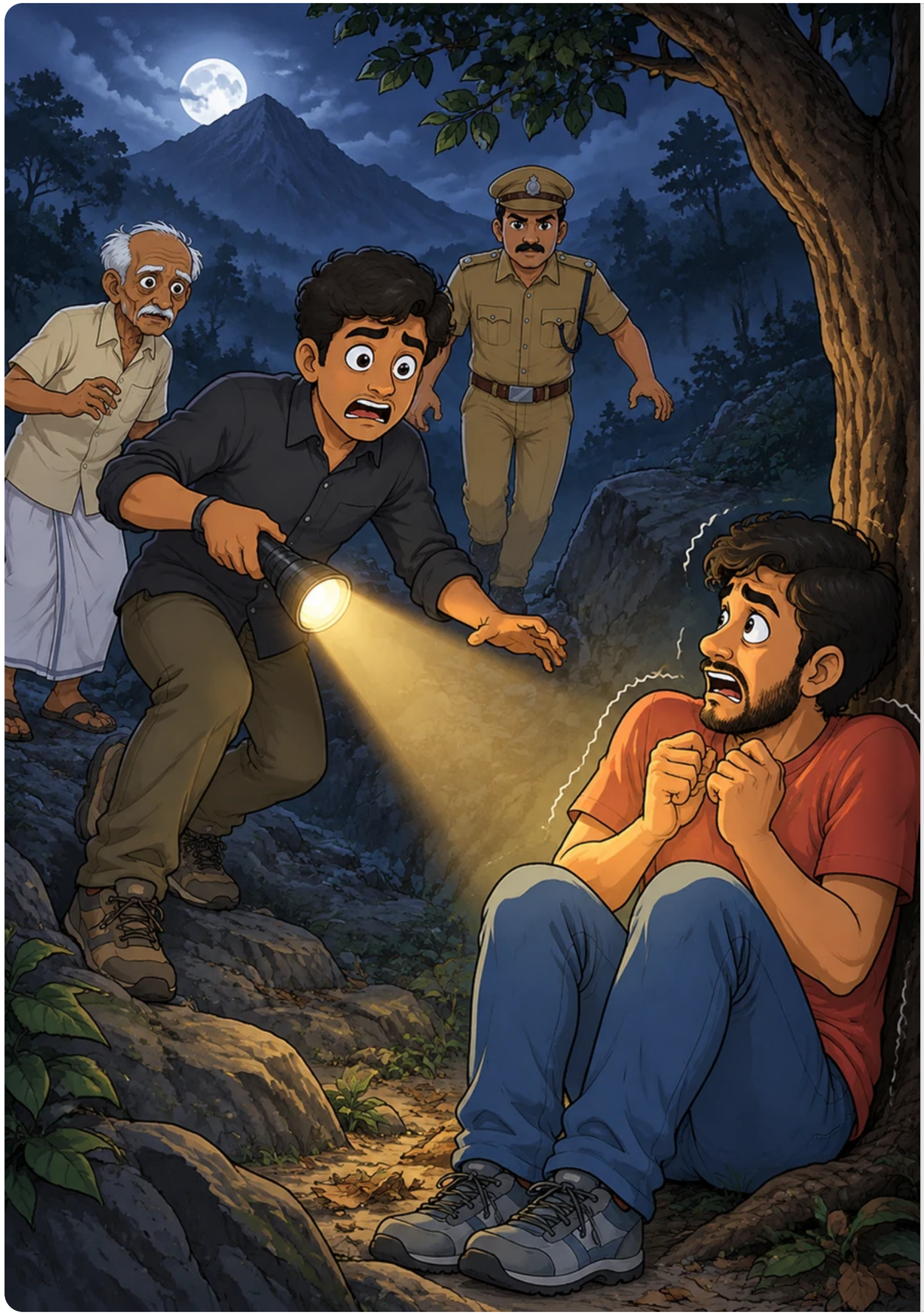
കുറച്ചുമുമ്പ് തങ്ങളോട് സംസാരിച്ച അതേ അപ്പൂപ്പന്റെ ചിത്രമായിരുന്നു അത്,

അതിന് താഴെ രാമൻകുട്ടി മരിച്ചിട്ട് 25 വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുവെന്ന് എഴുതിയിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് അടച്ചിട്ട മുറിക്കുള്ളിൽ നിന്നും വഴി കാണിച്ചുതന്നിട്ടും

എന്തിനാണ് തിരിച്ചുവന്നതെന്ന ഭയാനകമായ ശബ്ദം മുഴങ്ങി.

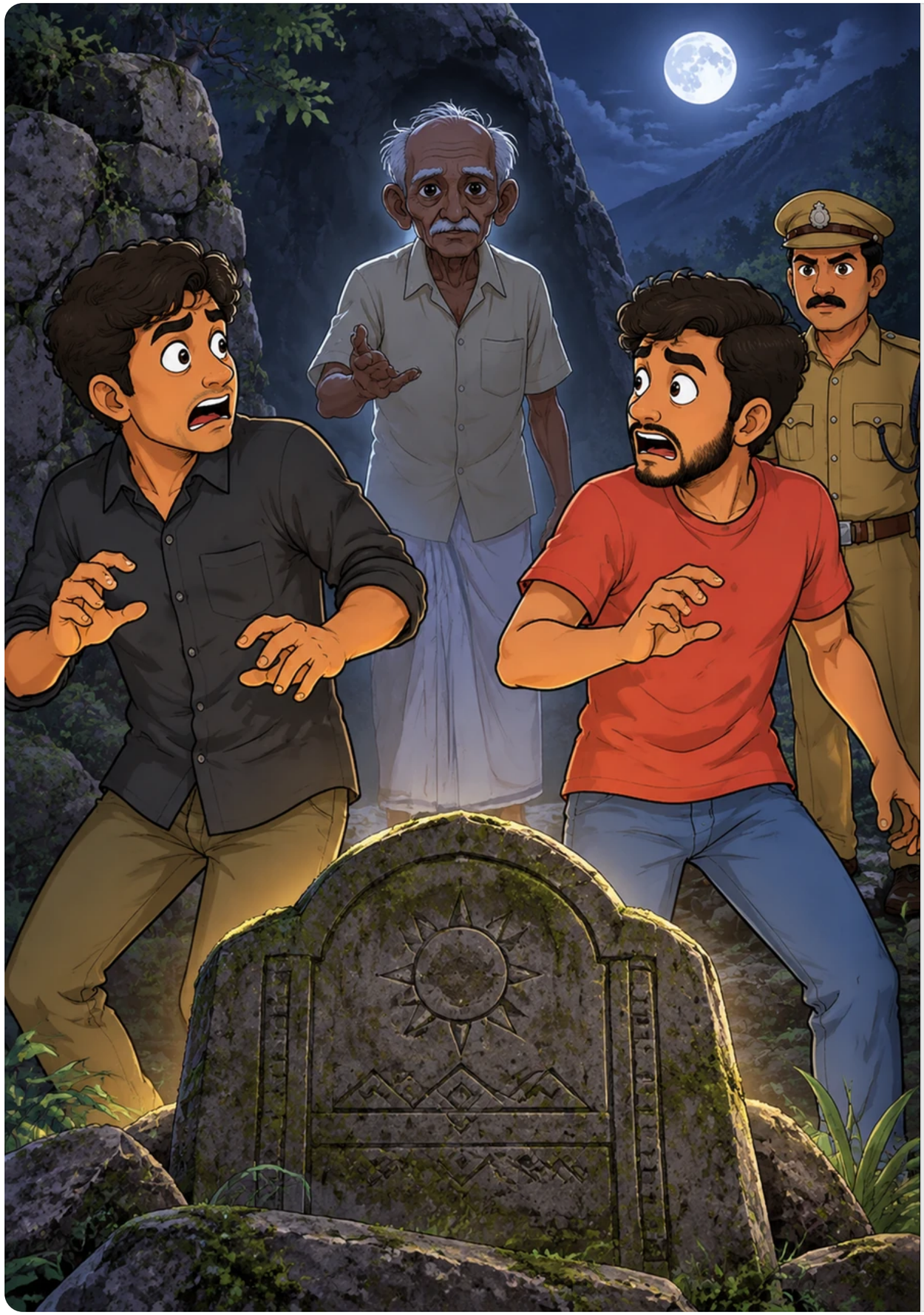
നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ഇവിടെനിന്ന് രക്ഷപ്പെടില്ലെന്ന ശബ്ദം കേട്ട് അവർ ഭയന്ന് വീടിന്റെ മുറ്റത്തേക്ക് ഓടിയിറങ്ങി. അവിടെ കിടന്നിരുന്ന ഒരു പഴയ ഡയറി അരുൺ എടുത്തു തുറന്നപ്പോൾ, ഈ മല ഒരാളെ സ്വീകരിച്ചാൽ പിന്നെ തിരിച്ചയക്കില്ലെന്ന അവസാന പേജിലെ കുറിപ്പ് അവൻ വായിച്ചു. പെട്ടെന്ന് അടച്ചിട്ടിരുന്ന മുറിയുടെ വാതിൽ തനിയെ തുറക്കുകയും അകത്തെ കലണ്ടറിൽ ഇന്നത്തെ തീയതി ചുവന്ന മഷിയിൽ അടയാളപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതും അവർ കണ്ടു.

ചുമരിലെ മറ്റു ഫോട്ടോകളിലേക്ക് നോക്കിയ അരുൺ 25 വർഷം മുൻപ് ഈ മലയിൽ കാണാതായവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ കിരണിന്റെ ചിത്രം കണ്ട് നടുങ്ങി. ഒരാൾ കൂടി ബാക്കിയുണ്ടെന്ന ശബ്ദം കേട്ട് തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ കിരൺ അവിടെനിന്ന് അപ്രത്യക്ഷനായിരുന്നു. ടോർച്ച് തെളിച്ച് മലയുടെ താഴേക്ക് ഓടിയ അരുൺ ഒരു മരച്ചുവട്ടിൽ ഭയന്നുവിറച്ച് ഇരിക്കുന്ന കിരണിനെ കണ്ടെത്തി.

വീണ്ടും രക്ഷപ്പെടാനായി നടക്കുന്നതിനിടയിൽ അരുൺ തന്റെ ഫോണിലെ സമയം പരിശോധിച്ചപ്പോൾ അത് രാത്രി പതിനൊന്ന് മണിയിൽ തന്നെ നിശ്ചലമായി നിൽക്കുന്നതായി കണ്ടു. എത്ര നടന്നിട്ടും സമയം മുന്നോട്ട് പോകാത്തത് അവരെ കൂടുതൽ ഭീതിയിലാഴ്ത്തി. അപ്പോഴാണ് ദൂരെ കാടിനുള്ളിൽ ഒരു ചെറിയ വെളിച്ചം അവരുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടത്.

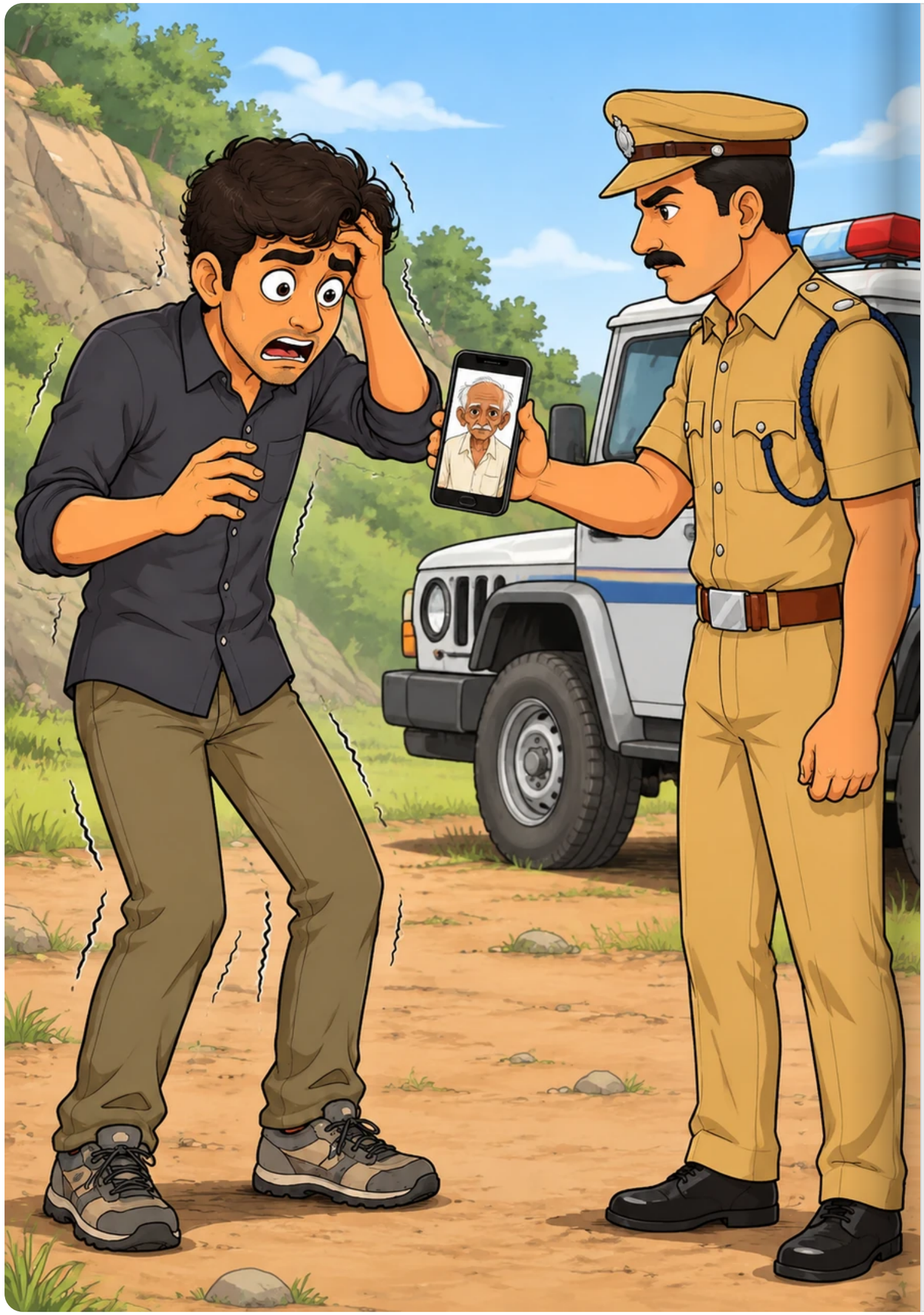

ആ വെളിച്ചത്തിനടുത്തേക്ക് നടന്ന അവർ എത്തിച്ചേർന്നത് രാമൻകുട്ടിയുടെ പേര് കൊത്തിവെച്ച ഒരു പഴയ കല്ലറയ്ക്ക് മുന്നിലായിരുന്നു. തന്റെ മരണത്തിന്റെ രഹസ്യം അറിയുന്നവർക്ക് മാത്രമേ ഈ മലയിൽ നിന്നും പുറത്തുപോകാൻ കഴിയൂ എന്ന് ആ കല്ലറയിൽ എഴുതിയിരുന്നു.

പെട്ടെന്ന് പിന്നിൽ നിന്നും ആ രഹസ്യം അറിയണോ എന്ന ചോദ്യവുമായി അപ്പൂപ്പൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

25 വർഷം മുൻപ് വഴിതെറ്റി വന്ന രണ്ടുപേർ തന്നെ ഈ വീട്ടിൽ ഉപേക്ഷിച്ചുപോയതാണെന്നും തനിക്ക് കൂട്ടിന് ഒരാളെ വേണമെന്നും അപ്പൂപ്പൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. പെട്ടെന്ന് മല മുഴുവൻ ഭയാനകമായ ഒരു വലിയ ശബ്ദം മുഴങ്ങുകയും അരുണും കിരണും കണ്ണുകൾ ഇറുക്കിയടയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. നിമിഷങ്ങൾക്ക് ശേഷം അരുൺ കണ്ണുതുറന്നപ്പോൾ അവിടെ അപ്പൂപ്പനോ കിരണോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

ദൂരെ നിന്നും വാഹനത്തിന്റെ ഹോൺ കേട്ട് മലയിറങ്ങിയ അരുൺ താഴെ ഒരു പോലീസ് ജീപ്പ് കണ്ട് ആശ്വസിച്ചു. കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന സുഹൃത്തിനെക്കുറിച്ച് വിറയലോടെ പറഞ്ഞ അരുണിന് നേരെ പോലീസുകാരൻ ഫോണിലെ ഒരു പഴയ ഫോട്ടോ നീട്ടി. 25 വർഷം മുൻപ് കാണാതായ ആളുകളുടെ പട്ടികയിലുള്ള കിരണിന്റെ ചിത്രം കണ്ട് അരുൺ തളർന്നുപോയി.